

[Gregersen.]

foreslaaet, maa Ansvar et blive Regeringens eget. Vi vil ikke støtte den i at gaa den Vej; vi finder, at den Vej, der her er valgt, er lidet heldig, at det var den sidste Udvej, der burde forsøges. Vi erkender, som sagt, at Trediepart har Ret til at tale med, men vi kan ikke medvirke til Forslaget, saaledes som det foreligger. (*Jønson:* Hvad saa?). Der bliver rettet det Spørgsmaal: hvad saa? Spørg det ærede Medlem Hr. Rager: hvad saa?

Aksel Larsen: Jeg har ikke noget at bemærke til Retsforbundet og det ærede Medlem Hr. Gregersen ud over et Spørgsmaal, nemlig hvorledes dette nye Synspunkt kan forenes med Partiets hidtidige Politik, at ethvert Indgreb fra Statens og Samfundets Side i Erhvervsspørgsmaal er af det onde. Nu kommer pludselig det ærede Medlem og erklærer, at man er vældig Tilhænger af, at Samfundet skal gribe ind som Trediepart i en Arbejdskonflikt. (*Gregersen:* 1934). Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem sigter til med 1934, men det ærede Medlem faar jo Ordet og kan forklare, hvorledes dette kan forenes med det ærede Medlems ellers til enhver Tid fremholdte Principper. Det er ganske interessant, at Retsforbundet er ved at komme derhen, hvor de fleste andre Partier her i Salen kommer, nemlig at Principperne og Programmerne har man ganske vist nok, men naar det gælder om at tage Stilling til de praktiske Sager, saa glemmer man dem eller gemmer dem bort.

I øvrigt vil jeg sige, at man ikke kan betragte indeværende Aars Overenskomstsituation som noget isoleret og tage Stilling til den ud derfra. Man er nødt til at se den Udvikling, der er gaaet forud, hvorledes de foregaaende Aars Overenskomstsituationer har formet sig, og hvorledes det ligger med Lønbevægelser og lignende i den forløbne Krisetid. Det er af Interesse at se paa det, ikke alene fordi det overhovedet er en Nødvendighed, men ogsaa fordi det fra et bestemt Hold, nemlig af Hr. Jul. Madsen, er blevet hævdet, at Arbejderne har faaet Lønforhøjelser, og at deres Lønninger nu ligger relativt høje; end de laa paa et tidligere af Jul. Madsen vilkaarligt valgt Tidspunkt.

Det er nødvendigt at fremhæve, at under Overenskomstsituationen i 1931 blev der, takket være Forligsmændenes Indgriben og takket være visse Fagforeningslederes Holdning, mod Arbejdernes Vilje gennemført ganske betydelige generelle Lønreduktioner for de Arbejdere, Konflikten dengang

drejede sig om. Der blev gennemført Lønreduktioner paa 4—8 pCt. Dette synes Hr. Jul. Madsen fuldkommen at have glemt, naar han i Pressen og andetsteds docerer, at Lønningerne overhovedet ikke er sat ned i en Aarrække.

I 1932 var Overenskomsterne for Fler-tallet af Organisationerne udløbet. Det lykkedes Parterne at tale sig til Rette om en Forlængelse uforandret, men den blev ganske vist for Arbejdernes Vedkommende kun gennemført paa den Maade, at man i saa godt som alle Forbund undlod at spørge Medlemmerne om, hvad de vilde, at man i saa godt som alle Forbund undlod at rette sig efter Forbundslovenes Bestemmelser om Overenskomstafslutninger, idet Hovedbestyrelserne uden at spørge deres Medlemmer godkendte den med Arbejdsgiverforeningen truffene Aftale og skrev under paa Forlængelsen.

I 1933 blev Overenskomsterne ogsaa generelt forlænget uforandret, men det blev dengang gjort ved et Statsindgreb, ved den Lov, som man har kaldt Lockout-Loven, idet den angivelig skulde have reddet os fra en Lockouts Farer, men i hvert Fald var det et Indgreb fra Statsmagten, hvorved man forhindrede enhver Kamp fra Arbejdernes Side for at faa blot en rimelig Dækning for de allerede paa det Tidspunkt igangværende Prisstigninger.

I 1934 vedtog Rigsdagen den nye Forligsmandslov, hvorved man omtrent gav Forligsmændene Hals- og Haandsret over hele Overenskomstsituationen, vel at mærke for saa vidt det drejede sig om Arbejdernes Afgørelse af samme. Denne Forligsmandslov har været brugt baade i 1934 og 1935 til at forhindre ethvert som helst Lønfremstød fra Arbejdernes Side. Man har begge Aar kædet de forskellige Mæglingforslag sammen og forlangt samlet Afstemning med Forligsmandsoptælling af Stemmerne. Paa den Maade har man opnaaet et tilsyneladende almindeligt Flertal fra Arbejderorganisationernes Side, men har ganske vist samtidig opnaaet at tvinge Fag, der med meget stor Majoritet eller saa godt som enstemmigt forkastede de for dem stillede Mæglingforslag, til alligevel at bøje sig for dem.

At Forligsmandsloven, som vi sagde dengang, ensidigt var rettet mod Arbejderorganisationerne, fremgaar ogsaa med til-

Rettelse.

Sp. 3894, L. 10 f. o.: „Hovedrevisoratets“, læs Hovedrevisoraternes.